

SØNDAG D. 8. JUNI 2008 - Viborg Baptistkirke

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Efeserbrevet kap. 1 v. 3-5.

Gammeltestamentlig læsning: Esajas Bog kap. 57 v. 15-19.

PRÆDIKENTEKST: LUKASEVANGELIET KAP. 15 v. 11-32

Udgangslæsning: 1. Peters-brev kap. 5 v. 6-7.

Anledningen til at Jesus fortalte historien om den fortabte søn - eller de to fortabte sønner, som nogle kalder den - var, at de åh så rigtige på den rigtige side af det religiøse plankeværk, brokkede sig over, at Jesus tog imod alle de forkerte - dem, der var regnet for udenfor: syndere, skøger, toldere, fattige, spedalske og andet rak - dem der ganske øjensynligt var under Guds strenge dom.

Der var dengang ingen tvivl om, hvem de to sønner repræsenterede. Den hjemmeblivende søn var dem på den rigtige side af det religiøse plankeværk. Og den søn, der rejser ud og ødsler livet væk, var dem på den forkerte side af det religiøse plankeværk. Og det helt forargelige ved historien var, at Faderen tager imod ham på den måde, han gør det, uden at kræve en umenneskelig indsats af ham for bod og bedring.

Siden er forståelsen af historien udvidet.

Hvis vi havde læst alle de tekster, der er angivet i tekstrækken, så ville vi se, at tekstrækkeredaktørerne lægger op til den udlægning, at den søn, der gik hjemme fra, repræsenterer de folkeslag, som helt har glemt, at også de er skabt af den levende, sande Gud - i bibelsprog kaldet hedningerne - de indbefatter også os, der sidder i Ygdrasils skygge i Frejas Sal. Og sønnen, der blev hjemme, repræsenterer så Guds ejendomsfolk, Israel.

Og ganske mange gange har vi vel læst historien med de briller, der får sønnen, der blev derhjemme til at ligne os kirkefolk, der trolig kommer i kirken - om ikke for andet, så fordi vi er vant til det - mens den eventyrlystne, der vover sig for langt ud, er dem, der ganske glemmer, at de har en plads i Herrens menighed.

Vi kunne nok finde andre nuancer af udlægningen.

Der kan næppe siges noget nyt om lignelsen om den fortabte søn - og jeg skal ikke forsøge. Og der er vel ikke én udlægning, der er mere rigtig end en anden, for historien passer hver gang. Faderens favn er lige åben hver gang.

Og på underlig vis lader det sig endda gøre at være både den ene og den anden søn på én gang. De to har nemlig en hel del til fælles.

Begge to er børn af den samme far - børn af Gud.

Begge to er uafslædt grænseløst elsket af deres far, som længes lige meget efter dem begge.

Faderen, er på en gang almægtig og magtesløs i sin kærlighed. Han kan give dem alt, og han vil give dem alt - men hvad nytter det, hvis de på den ene side bare ødsler det hele væk, på den anden side ikke vil tage imod.

Begge sønner glemmer - hver på sin måde - hvor rige de er som sønner på gården - som Guds børn.

Begge lever et forfejlet liv, der tager form og kulør og indhold - eller rettere tomhed - efter det, de retter deres blik imod - og det er ikke deres far - i første omgang i hvert fald.

Den ene spejder kun efter alt det, der for en tid gør livet sjovt og fornøjeligt.

Den anden ser kun det slid og slæb, der er ved at være trofast i arbejdet hjemme på gården.

Det er så genkendeligt at det gør ondt. Og Jesus tenderer det uforskammede med sin historie. For den handler jo ikke om dem, der burde og kunne sidde i kirken søndag formiddag, men ikke gør det, fordi de ligger i sprit hele week-enden.

Den handler ... om mig!

Den handler om alle os, som Gud har været så uendelig god imod - har overøst med rigelige gaver til krop og sjæl og ånd, og det ligger os så snublende nær at rive gaven til os og stirre os blinde på den - og på alt det vi kan få ud af den, så det fylder op i hjertet - det hjerte, som var skabt til kærlighed. Og af bar ængstelse for at miste gaven, eller fordi vi glemmer, hvor gaven kom fra, underkastes kærligheden den samme beregning : Hvad får jeg ud af det - og kærligheden bliver sin egen karikatur, et skalkeskjul for selvisheden,

Og selvisheden tørrer livet ud, så det visner og bliver en kamp for svineføde, mens vi kan klynke og klage over tiden, vi ikke har, pengene, der ikke slår til, skatter, EU, og alle de andre, der bare tænker på sig selv - eller klage over kedelige gudstjenester, eller at menighedslivet bare er åndløse møder, mens Fadervor bare bliver en bisætning i en parentes i klagesangen.

Og historien handler om alle os, der har så travlt med alt det, der skal gøres, for at Guds rige kan fungere - eller kom vi mon i farten til at forveksle Guds rige med vore aktiviteter i menigheden - så vi stirrer os blinde på alt markarbejdet og sliddet - det vi skal og skal og er nødt til at gøre, for ellers går bedriften i stå. Så vi må planlægge, og forberede og administrere, og udvikle og afvikle og hoppe og springe - især for at få alle de andre, der ikke har fattet, hvad det vil sige at være kristen, til at få hænderne op af lommen og ikke bare ødsle formuen væk. Det er faktisk ret synd for os.

Og så handler historien om, at i hvert fald den ene kommer i tanker om den bisætning i parentes: Vor Fader, du som er ...

Han begynder at rette blikket i den retning. Han har ikke de store forhåbninger om andet, end at derhjemme kan livet da ikke helt falde fra hinanden.

Men han bliver overrumplet af sin fars ubegribelige kærlighed, som også overrumpler hans sure storebror. Og både den ene og den anden ser en kærlighed, der har længtes efter ham og har søgt ham, al den tid han ingen tanke havde for sin far. En kærlighed, der gør hans liv aldeles nyt - som søn hos sin Far - barn af Gud.

“Barn - alt mit er dit!” - hvem er det, der siger det - til os ? - om vi rendte hjemmefra eller vi gik og surmulede i plovfurerne. “Barn - alt mit er dit!”

Det er livets Gud, der siger det - den evige, almægtige, som er kærlighed, og som gav os alt - gav os livet med alt godt, det rummer - gav os sig selv i Jesus Kristus, for at have livsfællesskab med os.

Hvad er vor travlhed og vort stress? Hvad er vor selvhøjtidelighed? Hvad er vor samlen i bunke? Hvad er vore bekymringer?

“Barn - alt mit er dit!” Det løfte er virkelighed for enhver, som retter blikket - sind og sans og hjerte - ikke mod gaven - ikke mod sig selv - ikke mod alle de andre, men mod livets giver, vor Far.

Og hvad er formålet med denne fars uforbeholdne gavmildhed eller ødselhed?

Ja, i historien, som Jesus fortalte, synes formålet at være *fest*. Og fest - hvad andet er det, end at dele liv og glæde og kærlighed og alt godt med andre.

Gud siger: “Mit barn, alt mit er dit - vær's god at spendere det hele på at glæde andre” - - Når vi står og føler os magtesløse og måske bange over for verdens overvældende nød og

elendighed og ufred, og har mest lyst til at lukke øjnene og hytte vort eget skin og måske søge lidt medlidenhed for en ligtorn - - "Barn, alt mit er dit - del det med de andre - hold fest!"

Eller vi føler at det åndelige liv, der skulle være saften og kraften i vort fællesskab med andre mennesker, er tørret ud, og vi spejder efter noget eller nogen, der kan puste nyt liv i hjertet. Hør det! Gud siger: Barn, alt mit er dit - del det med de andre - og se hvor rigt livet er!

"Barn - alt mit er dit!" tydeligere kan dagens hilsen fra Gud ikke siges, og derfor skal jeg ikke sige mere nu.

Vi skal være stille ind for Gud, vor Far - og bruge stilheden til at åbne øjne, sind og hjerte for, hvor rige vi er som den levende Guds børn - og sige tak.-

"Barn - alt mit er dit!"

Amen.